

[Knuud Hertling.]

mangler der en logisk sammenhæng mellem statsministerens redegørelse fra i tirsdags og denne henstilling. Hvordan kan statsministeren på den ene side love i første række at lægge vægt på at gennemføre den af Grønlandsrådet anbefalede investeringsplan, mens finansministeren på den anden side ønsker budgettet for 1967 nedskåret? Jeg vil meget gerne anmode om at få en klar besked på dette punkt, om ikke før så under den kommende debat om finanslovsforslaget, idet sagen har overordentlig stor betydning for de enkelte kommunalbestyrelser i Grønland, for landsrådet og ikke mindst for de myndigheder, der er sat til at lave en koordination for Grønlands udvikling og planlægge byggeaktiviteten i de enkelte år, investeringsplanen omfatter, nemlig for Grønlandsrådet og ministeriet for Grønland.

Dette at lave en flerårig investeringsplan for den offentlige virksomhed er af meget ny dato i Danmark. Jeg synes, det tjener ministeriet for Grønland og ikke mindst ledelsen af Grønlands tekniske Organisation til ære, at man dér i god tid har forstået betydningen af sådanne planer og har praktiseret ordningen i Grønland gennem mange år. Man har forstået, hvor vigtigt det er, at byggeaktiviteten netop i Grønland planlægges i god tid, således at der kan være tilstrækkelig tid til indhentning af tilbud på arbejdsopgaverne, til indkøb og udsendelse af materialerne, ansættelse af den nødvendige arbejdskraft o. s. v. Det ville være meget uheldigt, såfremt en sådan absolut nødvendig planlægning skulle udsættes for usikkerhed med hensyn til finansieringsmulighederne; denne usikkerhed og en ustandselig omarbejdning af en fastlagt plan kan i sidste ende betyde en væsentlig fordyrelse af opgavernes løsning.

Det er således mit håb, at statsministeren ved sin udtalelse i den skriftlige del af åbningstalen har ønsket at undgå at skabe usikkerhed i opbygningen af Grønland i perioden fra 1966 til 1970.

Jeg har forstået på de udtalelser, statsministeren har fremsat efter sin rejse i Grønland, bl. a. til den grønlandske presse, at forholdene i denne del af riget har gjort et uudsletteligt indtryk på ham. Det opbygningsarbejde, der i begyndelsen af 1950erne blev igangsat af en socialdemokratisk statsminister, daværende statsminister Hans Hedtoft, har medført kolossale forbedringer af levevilkårene for den grønlandske befolkning i den forløbne tid. Imidlertid forstår jeg gennem statsministerens ovennævnte udtalelser til pressen, at det heldigvis ikke har undgået statsministerens opmærksomhed, at der ikke må ske en svækkelse af denne indsats i den kommende tid. Den forløbne periode i opbygningsarbejdet har kort sagt været koncentreret om den tekniske udbygning af landet. Man har bygget sygehuse, skoler, huse, fabrikker, elektricitetsværker, udbygget televæsenet, vejnettet, bygget kajer o. s. v. Den gennemsnitlige levealder er hævet ganske betydeligt. Grønlands nationalsygdом, tuberkulosen, er som dødsårsag blevet henvist til en plads meget langt nede i rækken af dødsårsager. Dette opbygningsarbejde har det simpelt hen været fascinerende at være vidne til. Det har været en indsats, som hele det danske folk har været med til økonomisk, en indsats, som man både indadtil og udadtil sagtens kan være bekendt.

Som sagt har jeg den opfattelse, at regeringen har taget det standpunkt, at dette opbygningsarbejde ikke bør svækkes, og jeg tager næppe meget fejl, når jeg siger, at samtlige partier i folketinget stadig er besjælet af ønsket om at fortsætte dette arbejde. Vi er sikkert alle klar over, at arbejdets omfang ikke er blevet mindre, snarere tværtimod, for i mellemtiden har opbygningsarbejdet skiftet karakter. Den mere teknisk betonedede udvikling, hvor vigtig og rigtig den end har været, stiller os i dag over for andre arbejdsopgaver, som er nok så vigtige. Disse opgaver kan vi for nemheds skyld karakterisere som almenmenneskelige opgaver.